

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne pete vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Naša obramba.

—o.— Ob pojmovih, ki živijo nam v naši dobi o nalogi državne notranje politike, je sila mučno in žalostno opazovanje, da morajo slovanski rodovi v Avstriji biti v vednem strahu, v vedni borbi za svojo narodnost, eksistenco svojo. Modérne države prva in zadnja naloga je to, da s svojo skrbjo in podporo objema jednako vse svoje podložnike, in če ima v sebi različne narode, da sleharnemu narodu daje to, kar mu je potrebnega za boljšo bodočnost, za gmotni in duševni razvoj njegove individualnosti. Drzno pa so se od te naloge oddaljevali državniki avstrijski! Tisti, ki so v polupretekli dóbi imeli krmilo naše države v nespretnih svojih rokah, še danes ta dan „sans façon“ izjavljajo, s kakšnimi stebri so postavili avstrijsko cesarstvo, ker so je bili postavili na narodni duvalizem, na načelo, da tostran Litve gospodujejo Nemci, a na oni strani Litve Madjari! To kaže, da jih ni zmodrilo izkustvo svojega vladanja, da še sedaj ne uvidijo posledic svojega političnega herostratstva, ki je dolga leta uničevalo nemške in nemadbarske narodnosti, tako pa tiralo avstrijsko državo v gotovo konečno propast. Država v taci rokah ni le grešila z neizpolnjevanjem svojih dolžnostij, marveč je ona sama ostentativno zanikavala svoje naloge, je načelno krušila red umstvenega in naravnega prava, je „a priori“ pobijala vzvišeni pojem države, s katerim se človeška znanost ponaša v devetnajstem stoletju! Slovani v cislitavskih pokrajinah živimo sedaj s srečno mislijo, da je za vselej konec nesrečne polupretekle dóbe, načelne nemške superiornitete nad nami, „inferijornimi“ Slovani.

Ali s tem še ni rečeno, da so sedanji naši državniki na Dunaji prešinjeni s pravim, Avstriji in znanstvenemu pojmu politike prikladnim programom, da za slovanske narode v Avstriji tako skrbijo, kakor bi morali! „Facta loquuntur“, — govorijo naše slovenske razmere! Ustanoviti smo si letos morali šolsko društvo, da bomo z njim odbijali naval germanizacije, da bomo zapuščenim Slovincem ob nemški in laški meji preskrbovali prepotrebno osnovno izobraževanje z njihovim narodnim jezikom. Ne bilo bi nam treba s težkimi

žrtvami zalagati „Družbe sv. Cirila in Metoda“, ko bi vlada pred očmi imela svojo dolžnost. To, kar mi sedaj nameravamo in pripravljamo z novim društvom, to bi moralo biti delo naše vlade. Dolžnost države je, braniti narode mejsobnih napadov in preziranj, njena skrb bi imela biti, da slovanski okraji po Koroškem, Stajerskem, v Primorji in v Istri dobodo zadostno število narodnih šol. In baš to se ne dá doseči z umom, ker pri vsem tem, da že več kot dvajset let uživamo „svobodo“, da se je Avstrija preobrazila v „pravno državo“, da v osnovnih državni postavah člen XIX. določuje narodno-jednako-pravnost, pri vsem tem, da je predzadnji prestolni govor razglasil Avstrijo za „zaščitnico pravic in svobode vsem narodom“, da grof Taaffe po svojem izustilu ne daje „Slovanov na steno pritiskati“, da se že sedmo leto poskuša z uvedbo pravičnijih razmer in činov, da se je v zadnjem prestolnem govoru znova slovesno obljubila jednaka skrb za „duševni in gmotni razvoj vseh narodov“ — ker navzlic vsemu temu morajo baš Slovani misliti, kako se bodo najuspešneje organizovali, da si ohranijo in gojijo svojo narodnost. Fraza, da je v novejšem času nemštvo Avstrije zatirano, je neizmerno smešna, doseza pa jako pametni svoj namen, ter služi za pretezo, pod katero se isto nemštvo tem brezozirneje zajeda v svojino slovanske narodnosti; ako tačas oficijalna germanizacija z manjšim naporom postopa, zato pa je tem drznejše delovanje neoficijalne nemško-narodne propagande, ker ta si ravno za Taaffejeve vlade celo taka področja osvaja, do katerih si ni upala niti pod sijajno prikaznijo Auersperg-Lasserjeve zvezde.

V istini imamo se sedaj Slovani boriti z nemškim nasprotnikom, katerega je užaljena strast razbrzdala uprav do kanibalskega ekstrema. Ker pa smo Slovani razdeljeni in se nam je braniti vsak sebi, zato so naše pozicije zelo opasne nasproti zjedinjeni moči avstrijskega nemštva, katero še vrhu tega ima mogočno zaledje. Oko naše države, naše pokroviteljice vse to vidi, a kakšno misel imajo o vsem tem njeni merodajni, a tudi odgovorni faktorji? Mi od teh stranij niti simpatij ne čutimo za svojo narodno obrambo, kamo-li podpore? Nasprotno silijo nas vsa znamenja v prepričanje, da vladne naše

kroge še vedno vodi absolutistični in centralistični nazor, da je nemško isto kar avstrijsko, da te fundamentalne zmote v državni politiki neso še pregnali beli dnevi, premnogi nemško-narodni pojavi novejšega javnega življenja. Tudi nemštvo z novejšo kvalifikacijo zmatrajo odgovorni državniki v Avstriji za steber države, kateri mora na vsak način ostati trden, če možno biti še bolj podprt. To je istina, ki jo patrijotični Slovani obžalujemo, to pa je tudi tisto, zaradi česar se Slovani še v sedmem letu Taaffejeve vlade braniti moramo in žrtvovati svoje najboljše moči za stvar, katera bi po pravici in resnici morala biti skrb državne vlade. Nemško državljanstvo je združilo svoje zasobne moči za ponemčevanje in tako opravlja „ressort“ poprejšnjih vlad, slovanski narodi pa smo prisiljeni odbijati take brutalne napade, kateri so ob enem napadi na notranji napredni razvoj Avstrije, in še več: napadi na celoto, suverenstvo cesarstva. Kaj potem preostaje še odgovorni vladi? Vse to videti, lahko smo pesimistični, — a navdušuje nas zavest, da trpka naša obramba velja najvišim svetinjam, katerih zdrav in probujen narod nikakor trgati ne dá, da pa tudi velja — za dom, za cesarja!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. novembra.

Kakor se govori, bode se **državnemu zboru**, ko se zopet snide, takoj predložila vladna predloga o zavarovanju delavcev proti neugodam in boleznim, katerih vlani zbor ni bil rešil. Nove predloge se bodo ozirala na one spremembe, za katere se je vlani izrekel odsek. Predlogi se bode priložila statistika o neugodah, katero so izdelali obrtni nadzorniki.

Ker je baron Conrad poklican v gospodsko zbornico, izprazen je njegov državnozbornski mandat v Radautz-Kimpolunškem volilnem okraju v Bukovini. Za ta mandat se bode potegoval novi **naučni minister** Gautsch. Njegov protikandidat bode nadsodnijski svetnik Pitey, kateri pa nema dosti upanja, da bi zmagal.

Minister vnanih zadev odgovoril je v budgetnem odseku avstrijske **delegacije** na interpelacijo Poljaka Czerkavskega o iztiranju Poljakov iz Rusije. Ugovarjal je, da njemu ni znano, da bi bilo

LISTEK.

Rip Van-Winkle.

(Iz W. Irvingove „knjige črtic“ poslovenil Vinko.)

(Dalje.)

Velika napaka v Ripovem značaji pa je bila ta, da mu je bilo nepremagljivo zoperno vsako delo, ki bi mu kaj prinašalo. Temu ni moglo biti uzrok pomanjkanje pridnosti ali strpljivosti: mogel je sedeti na mokrej skali s trnikom, ki je bil dolg in težak kot tatarsko kopje, in cel dan loviti ribe, ne da bi mrmral, če prav niti jedna riba ni hotela zagrabit in pobuditi ga. Po cele ure je mogel na rami nositi puško za ptiče, dirjajoč po gozdih in močvirjih, navkreber in navzdol, da bi ustrelil par veveric ali divjih golobov. On bi se nikdar ne hotel braniti, sosedu pomagati tudi pri najtežjem delu, in vselej je bil prvi pri vseh kmetskih zabavah, naj so lupili koruzo, ali zidali kamnitne ograde. Poleg tega so ga vaške ženske imele o prilikah za sela in da jim je opravljal majhna lahka dela, katerih njih menj skrbni soprogi neso hoteli zanje postopiti se. Skratka, Rip je bil pripravljen, vsakemu

pomagati pri čemer koli, le sam sebi ne; kajti da bi izpolnoval svoje domače dolžnosti in urejeval svojo last, to se mu je zdelo nemogoče.

Res, dejal je, da ni vredno delati na njegovem zemljišči; da je najslabši košček zemlje v celaj deželi; da gre vse na njem narobe in da bi šlo narobe vključ prizadevam njegovim. Njegove ograje so se vedno podirale, kakor je pravil; krava zaide ali pa gre v škodo v zelje; plevel je na njegovem polji gotovo hitreje rasel nego drugje; dež je baš takrat imel navado liti, kadar je imel on zunaj hiše kaj opraviti; in tako, če prav se je očinstvo pod njegovo roko krčilo od njive do njive, dokler ni ostalo družega kot jeden sam košček za koruzo in krompir, je bil vendar tudi ta imetek v vsej okolici najslabše obdelan.

Tudi njegovi otroci so bili tako razcapani in podivjani, kot bi ne imeli lastnika. Njegov sin Rip, človeče, podobno mu do pičice, obetal je, da bode s staro opravo podedoval tudi navade svojega očeta. Navadno ga je bilo videti, kako je kakor žrebe tekal svoji materi za petama, oblečen v obnošene široke hlače svojega očeta, ki so mu delale mnogo trpljenja, da jih je z jedno roko držal kvišku, kakor fina dama v slabem vremenu svojo vlečko.

Sicer pa je bil Rip Van-Winkle jeden onih srečnih umrjočih, onih preprostih, trdokožnih značjev, katerim je svet igrača, kateri jedó beli ali črni kruh, kakeršen se že dobi z manjšim dušnim in telesnim naporom, in kateri rajši gladu umirajo ob vinarji, nego da bi delali za tolar. Ako bi ga bili pustili v miru, prežvižgal bi bil vse življenje z vsem zadovoljen, ali žena ga je neprestano obirala, češ da je len, brezskrben in da bode svojo družino še pogubil. Zjutraj, opoldne in zvečer tekla je jezik brez prestanka, in kar koli je on rekel ali storil, vzbudilo je gotovo cel poplav domače zgovornosti. Rip je samo na jeden način odgovarjal na vse takšne propovedi, in tega se je bil, često rabeč ga, čisto navadil. Zmajeval je z ramama, stresal z glavo, dvigal oči, rekel pa ni kar nič. Ali to mu je napalo na glavo vselej zopet nov ropot od žene, tako da je rajši zbral svojo vojsko ter se podal na polje, — res jedina rešitev za podložnega soproga.

Jedini hišni pristaš Ripov bil je njegov pes, Volk, ki je bil baš tako pod oblastjo kot gospodar njegov; kajti gospa Van-Winklova imela ga je za tovariša v pohajkovanju in je sosebno na Volka gledala z zlim očesom, misleč, da je on uzrok, da je njegov gospod tolikrat ušel s prave poti. A istina

res toliko oseb iztiranih iz Prusije, kakor se govori. Do 15. oktobra bilo je iztiranih samo 29 posamičnih oseb in 30 družin galiških. Pa še mej temi je večina galiških židov. Minister misli, da ima Rusija popolno pravico iztiravati inozemce, kajti tu neso merodajna teoretična mnenja učiteljev mejnarodnega prava. Prusija iz ozirov notranje politike ne more dopuščati, da bi se priselilo preveč avstrijskih in ruskih Poljakov, da se ne spremene v njih deželah jezikovni in verski odnosi, kar bi utegnilo škodovati pruskemu državnemu interesu. — Glavni zapovednik Riegrova govora v budgetnem odseku avstrijske delegacije o balkanskih zadevah bil je ta-le: Čudno je, kako različno se obravnavajo vnanje zadeve to in onostran Litve. Tam se od vlade energično in odločno zahteva odgovor o vnanji politiki. Ministerski predsednik ogerski jako upliva na vnanjo politiko in svojim nazorom tudi v delegaciji pridobiva veljavo. Kako drugače je v avstrijskem državnem zboru in avstrijske delegaciji! Vse molči, da bi le kaj ne prišli z vlado navskriž zaradi vnanje politike. Celo takomenovana „schärfste Tonart“ je proti vladi jako prijenljiva in krotka, če tudi drugod povsod dela opozicijo. Minister vnanjih zadev ima težek položaj, ako se hoče ozirati na vse avstrijske narode. Jaz sem zadovoljen s sedanjim vodstvom vnanjih zadev in se nadejam, da „Reichsrath-Correspondenz“ ne bode zamolčala te moje izjave. Tudi z nemškim prijateljstvom sem zadovoljen, če tudi Nemčija v narodno-gospodarskih zadevah in v zadevi iztiranja Poljakov z nami kaj brezozirno postopa. Ravno tako važno za nas je prijateljstvo z Rusijo, katero gospodu Heilsbergu ne ugaja, kateri bi rajši, da bi ne bili v prijateljstvu s to državo. Kar se tiče orientalskih zmešnjav, mislim, da bi Avstrija morala podpirati ne le Srbijo, ampak tudi težnje bolgarskega naroda po združenju. Hitri in popolni uspeh gibanja kaže, da je narod za združenje. Našim koristim ne škoduje združenje Bolgarov in v Bolgariji je jedro za življenje zmožno in obširno slovansko državo, kajti bolgarski narod biva daleč zunaj meje Bolgarije in ima jako dobra svojstva. Veseli me, da je vlada izjavila, da hoče podpirati pravoslavne življe na Balkanu. Toda ne bilo bi se treba tako strogo držati besed Berolinske pogodbe, katera je popolnem napačno delo in je bila skovana le za ponižanje Rusije. Na Balkanu ni nobenega ravnotežja in jaz jako dobro poznam tamošnje etnografske razmere. V Srbiji se sklicujejo na neke obljube in jamstva avstrijske vlade in dobro bi bilo, da bi minister odločno izjavil, da se Srbiji ni nič obljubilo in da ta država postopa popolnem na svoja nevarnost in odgovornost. Tega govora Riegrova tedaj nismo mogli priobčiti, ko smo objavili razlaganja Kalnokyjeva o položaji, ker je bila „Reichsrath-Correspondenz“ ga skoro popolnem zamolčala. Ta korrespondenca jako pristransko objavlja poročila iz odsekov delegacij. Najvažnejše govore slovanskih delegatov, ako vladi ne ugajajo, skoro popolnem zamolči, vsako besedo, ki je vladi po volji, pa jako verno zabeleži. Zaradi tega se je nedavno že pritožil Rieger, toda brez uspeha. Sedaj je pa kratki obseg Riegrova govora po drugem potu prišel v časopise, sporočil ga nek delegat sam, kakor si ga je zapomnil.

Vnanje države.

Vspreh konference je tembolj dvomljiv, ker Rusija ne more spremeniti svojih nazorov. V političnih krogih se naglašja, da je obnovenje status quo ante brez vsacih ustupkov ruske vlade potrebno, da Rusija zopet pridobi v Bolgariji avtoriteto, katero je poprej tam imela. Rusko časopisje izjavlja, da se pod ustanovljenim status quo ante ne umeje samo razdelitev obeh Bolgarij, temveč zavarovanje ruskega upliva v Bolgariji, da bolgarski narod ostane pod uplivom ruske moči, ter se ga ne polaste druga mišljenja, v škodo splošnih slovanskih in-

je, da je bil Volk v vsakem obziru, kar zadeva pasjo čast, najsrčnejša žival, kar jih je kedaj letalo po gozdih; ali katera hrabrost se more protiviti neprestane in vse premagujočej strahoti ženskega jezika? Tisti hip, ko je Volk stopil v hišo, pobesil je glavo, spustil rep k tlom ali stisnil ga mej noge, potikal se z grešnikovim obrazom, mnogokrat po strani pogledal gospo Van-Winklovo, in o najmanjšem šumu metle ali kuhalnice zbežal je cvile k vratom.

Sčasoma godilo se je Rip Van-Winklu vedno slabše, čim bolj so potekala zakonska leta. Trd značaj se nikdar s časom ne omešča, in oster jezik je jedino ostro orodje, ki vsled neprestane rabe postane še ostreje. Dolgo časa imel je navado, s tem tolažiti se, da je pregnan iz hiše obiskaval nekako stalno društvo učenjakov, modrijanov in družih brezposlenih ljudi iz vasi; ti so imeli svoje seje na klopi pred malo krčmo, ki je imela za znamenje rudečkasto sliko njegovega veličanstva Jurija tretjega. Tu so posedali v senci dolge, lene poletne dni, malomarno klepetajoč o vaških čenčah in pripovedujoč brezkončne, uspavajoče povesti o ničem. Vender bi bil marsikaj korenite razprave, ki so ča-

teresov. V Parizu se v dobro poučenih krogih govori, da bode Rusija na konferenciji predlagala demobilizacijo bolgarske, srbske in grške vojske in da se bolgarski knez odstrani.

Od ruske strani se odločno oporeka, da bi bili imeli vodje vzhodnorumelijskega gibanja in neke ruske osebe, mej njimi voditelj ruskega konzulata v Plovdivu, kako posvetovanje, pri katerem bi bili Rusi ruvali proti bolgarskemu knezu. Vse to je le nesramno obrekovanje. Z bolgarske strani se pa poroča, da uradniki ruskega konzulata agitujejo po Vzhodnji Rumeliji, da bi narod spuntali proti Aleksandra. Katero poročilo je resnično, se ne ve. Mi mislimo, da stvar ni popolnem izmišljena. Če je ruski car tako odločno pokazal svojo nevoljo na bolgarskega kneza, je jako verjetno, da bode Rusija vse storila, da spodkoplje Aleksandra. Govori se, da je mogoče, da velevlasti privolijo v združenje Bolgarov, samo poprej se mora uničiti fait accompli, kateri je ustanovil prevrat. Tudi Rusija bode privolila v združenje, samo poprej morajo Bolgari dobiti družega vladarja. Velevlasti nečejo, da bi se kar priznalo delo prevrata, ampak hočejo, da se zakonito spremeni Berolinski dogovor. — V Rusiji so baje pričakovali, da bode bolgarski knez poslal nazaj ruske ređe, ter da bode njegov oče prosil, da ga izbrišejo iz ruske vojske. Potem bi bil ruski car takoj prepovedal ruskim častnikom nositi bolgarske ređe. Razen tega bi pa bila Rusija lažje našla kak povod, da bi predlagala, da se odstrani knez. Bolgarski knez je pa iz političnih ozirov mirno potrpetel to ponižanje, če tudi je nenavadno. Še nobenemu generalu se ni kaj takega primerilo, ne pa kakemu vladajočemu knezu, ki je v sorodstvu z rusko carsko rodbino. Še celo tabnih častnikov se že več desetletij ni noben izbrisal na ta način iz seznama častnikov.

Na bolgarsko-srbskej meji so baje že več dni vojaki streljali drug na drugega, če tudi vojna še ni napovedana. V ponedeljek je jedna srbska stotnja prestopila bolgarsko zemljo, pa se je potem zopet umaknila. Predvčeraj je pa pri Trnu 300 srbskih vojakov skušalo vjeti 25 Bolgarov. Poslednji so se umaknili in Srbi so je preganjali jeden kilometer daleč v bolgarsko ozemlje. Najbrž so se potem zopet umaknili, ker sicer bi jih bili Bolgari že skušali s silo zavrtni, o čemer pa ni nobenega poročila.

Pruska vlada je zaukazala, da se imajo vsi v Berolinskem predmestju naseljeni ruski židje iztirati. Kakor se govori, se ta ukaz ni izdal iz političnih uzrokov, ampak zaradi tega, ker so židje preveč sleparili prebivalstvo.

Papež je baje o Karolinskih otocih že izrekel svojo sodbo, katerej se bosta podvrgli Nemčija in Španija. Poslednji je priznal neko moralno predpravo, a jej svetoval, da odstopi nekatere otoke Nemčiji. Ta stvar, ki je napravila ob svojem času toliko hrupa, je sedaj poravnana.

Anglija je Birani že vojno napovedala, kakor se poroča iz Ranguna. Odposlalo se je več vojnih ladij po zgornjem Iravaddy-j. Z raznimi vojnimi založniki je vlada brzojavno sklenila pogodbe.

Dopisi.

Iz Gorice 9. novembra. [Izv. dop.] G. Majonica, c. kr. profesor na tukajšnji gimnaziji, postal je imenitna oseba, o kateri se govori dandanes po vsej Gorici in v vseh krogih. Imenovani gospod imenovan je bil na ta zavod, ne da bi bilo mesto razpisano, ministerstvo ga je kar tako sim poslalo ter mu ob enem izročilo voditeljstvo državnega muzeja v Ogleji. Prihljubljen je le v merodajnih krogih v Trstu, kjer je našel v vseh položajih zavetje in zdatno podporo.

sih prišle na vrsto, kadar je po naključju v njih roke prišel kakšen star časopis od kakšnega skozi potujočega tujca. Kako svečano so takrat poslušali vsebino, katero jim je razjasnjeval učenik Derrick Van-Bummel, urno, prebrisano človeče, ki se ni dal prestrašiti niti od najgromnejše besede v rečniku; in kako modro so se posvetovali o javnih dogodkih nekaj mesecev potem, ko so se bili dogodili!

Mišljenje tega društva je imel po polnem v svoje roki Nikolaj Vedder, starišina v vasi in lastnik krčme, pred koje vratni je sedel od jutra do večera, premikajoč se baš toliko, kolikor je trebalo, da se je ogibal solnca ter se držal sence velikega drevesa; sosedje so po njegovem kretanju ure šteli uprav tako točno kot po solnčnej uri. Vsekako ga je bilo redkokedaj slišati govorečega; namesto tega pa je brez prestanka pušil svojo pipo. Ali vender so ga njegovi pristaši (kajti vsak velik človek ima svoje pristaše) po polnem razumeli in vedeli so, kako gre vzeti njegovo mnenje. Ako mu kaka reč, ki se je čitala ali pripovedovala, ni bila všeč, takrat ga je bilo videti, kako srdito kadi svojo pipo in krotke, pogostne in jezne dime odbija iz nje. Ako mu je pa bilo všeč, vlekel je dim lahno in počasi v se in v lahkih in mirnih oblakih pihal ga

Proti temu gospodu priobčil je v poslednjem številu tukaj izhajajoče „Rassegne“ doktor Bizzarro poslano, očitač mu stvari, ki se nikakor ne strinjajo s častjo in poštenostjo odgojitelja nadpolne mladine, in sploh ne s častjo nobenega poštenjaka. Povod temu poslanemu bil je dopis iz Gradeža v naznačenem listu, kateri je obžaloval, da ni vodstvo državnega muzeja v Ogleji v rokah moža, kateri pozna popolnem domačo zgodovino in umetnijo ter ima dovolj poguma, da bi zabranil divje razruševanje v Ogleji in popravljanje brez vsacega sloga.

Gospod profesor odgovoril je na ta dopis v prav razžaljivem tonu ter osobno napal doktorja in odvetnika Bizzarro-ta, kateri mu sedaj javno očita, da ni imel prvi povoda jeziti se nad onim dopisom, dasi se mu je ondi mej drugim očitalo, da je le arheolog po dekretu, kateri si je na jako lahek način pridobil, ker je to istina, katera se da dokazati.

Leta 1875, pravi doktor Bizzarro, predstavil se mu je mladenič z izgovorom, da ima od svojih profesorjev nalogo poiskati pojasnil, ker ne veruje, da je bil v Ronkah rimsk most. Dobil je od njega (Bizzarota) ne le dotična pojasnila, temveč tudi tri izvode neke monografije o starem Ogleji z napisom: „Die neuesten Ausgrabungen in Aquileia. Triest 1875.“ v kateri se je razmotrivalo tudi pitanje o mostu v Ronkah. Te bi imel g. Majonica izročiti profesorjem, dva druga posnetka (facsimile) iz originalnih načrtov slavnega kanonika Bertoli-a o Oglejskem mestu in tamošnje patriarhalne palače v 16. stoletju pa c. kr. dvorni biblioteki na Dunaji s pogojem, da bi se njemu poslal od tam prepis originalnega dela „Tavola Peutingeriana“.

Gospod Majonica je vse obljubil ter si prilastil tri zvezke in oba posnetka, a prvih ni izročil profesorjem, drugih ne dvorni biblioteki. Od njegovih sodijakov se je kasneje poizvedelo, da je potem na Dunaji pričel predavati o začetku staroslavne Ogleja, o njegovem obsegu in različnih načrtih, kar je razpravljala ravno prej napovedana monografija. S tem pridobil si je ime temeljitega starinoslovca o Oglejskih najdbah, mesto profesorja, ravnatelja in konservatorja. — G. doktor mu predbaciva dalje, da se tudi potem ni dosti učil o arheologiji, ter navaja v dokaz slučaj o nekem grobišču; očita mu, da je vse plošče, katere so on (dr. Bizzarro) in drugi našli, poslal v Beč in Berlin, češ, da jih je Majonica našel, ter da se diči s tujim perjem itd. Dalje poudarja gospod odvetnik, da so vse Majonice objave od l. 1876 mešanica tujih del, da je slednji zahajal v gostoljubne hiše, prepisoval stare napise ter jih objavil pod svojim imenom; da je zlorabil zaupljivost njegovo, ker je objavil v programu Goriške gimnazije načrt o starem oglejskem židovju, kateri mu je odvetnik Bizzarro pokazal, ne da bi bil povedal vir, iz katerega je zajemal. Konečno trdi Bizzarro, da je Majonica prodal ob svojem času po svojem opravniku par stotin ploščic; pet teh nakupil je gospod Gregorutti, a o drugih se še ne ve, kam so prišle, ter končuje, da so vsi dokazi, navedeni v tem poslanem, v njegovih rokah, isto tako tudi lista onih zlatih, srebrnih, steklenih in bronastih stvari, katere so izkopali v „necropoli

od sebe. Časih je pipo tudi vzel iz ust in dopuščajoč, vonjavemu dimu, da se mu je vil okolo nosa, kimal je dostojno z glavo, v znamenje, da je povsem zadovoljen.

Celo iz te trdnjave je nesrečnega Ripa na zadnje pregnala prepirava žena njegova, ki je nena doma planila v pokoj te skupščine ter ude od prvega do zadnjega zmerjala z malovredneži; niti presvitla oseba Nikolaja Veddera ni bila sveta otrovnemu jeziku te grozne možakinje, celo v obraz mu je povedala, da jej soproga podpihuje v lenobi.

Siromaku Ripu je bilo naposled skoro obupati; jedini pripomoček, rešiti se dela pri hiši in vršenja svoje žene, je bil ta, da je prijel za puško ter se zatekel v gozde. Tu se je često usedel pod kako drevo ter zadržal svoje torbe delil z Volkom, s katerim je sočuvstvoval kot s tovarišem svojega trpljenja. „Volk, ti revež,“ govoril je, „pasje življenje ti daje tvoja gospodinja; a ne boj se, dečko, dokler bom jaz živ, nikdar ne boš brez prijatelja, ki ti bo pomagal.“ Volk je na to navadno pomahal z repom, zamišljeno gledal svojega gospodarja v obraz, in ako psi sploh morejo čutiti pomilovanje, potem v istini mislim, da je on to čuvstvo vračal iz vsega srca. (Dalje prih.)

della Colombora* ter so bile v Londonu prodane.

Tu je več očitanja nego more pošena profsorska duša prenašati; in vse je radovedno, kako se bode gospod profesor opravičil.

Iz Celja 10. novembra. (Dejanje gosp. opata Wretschka.) Proti jugu Celjskega mesta stoji prijazen holmec, na katerem so sezidali po-božni Celjani cerkvico sv. Nikolaja. Celjani in tujci, katerih je po letu jako mnogo tukaj, zahajajo kaj radi na ta holmec, kajti odpira se z njega človeku krasen razgled na Celjsko mesto in vso pokrajino na severu od Celja. Na tem holmci ima tudi Celjski opat vitez Wretschko, znan kot blag, ljubezniv človek, katerega vse spoštuje, samo Slovencev in pa duhovnikov nikdo, cerkvene gorice. Ravno pred hišico teh goric je mala planota, ter od te najlepši razgled, kajti drevje, ki je raslo ob robu holmčevem, je posekano. Tukaj sem so torej Celjani in tujci kaj radi pohajali.

G. opat, ki je za vse lepo jako vnet, sklene to planoto z neko zgradbo olepšati. In kakor je sklenil, tako je storil in imel je originalno idejo. Postavi torej sredi te planote tik na robu holmčevem, tako da se iz mesta in z železnice kaj lepo vidi, majhno utico iz desek, skoro tako, kakoršne imajo vojaki stražniki, samo da ima vrata in je notri tako narejena, da se človek lahko usede, in sicer s hrbtom proti mestu. Služi pa tudi drugim namenom nego vojaške stražnice, kajti sem se unika g. opat, da si oddahne, ter premišljuje o mipljivosti vsega človeškega. Materijalist bi to utico imenoval — stranišče, pardon, pa res stranišče je.

Da je torej g. opat postavil na tako lepo mestice to le zgradbo, kaže, kako fin okus in koliko razuma ima za naravno krasoto. Pridobil si je s tem velike zasluge za olepšanje Celjskih sprehajališč; tujci in Celjani, ki bodo po letu okolu te zgradbe stali, ter občudovali Celjskega mesta krasno ležo in okolico, bodo se s hvaležnostjo spominjali opata, da je tako okusno in originalno najlepše mestice ozaljšal.

Pa ta zgradbica tudi ni kar si bodi. Že od zunaj opazi človek, da je to nekaj nenavadnega, in postavljeno za nenavadnega človeka, in nenavaden človek je g. opat skozi in skozi, on „paše“ k Celjanom in Celjani k njemu, da nič jednakega. — Že na vratih te zgradbe se kaže namalane stebre in kapitelj, kakeršni stebri se nahajajo pri starogrških zgradbah. Ako človek zvedavo notri pogleda, kar ostrmi. Na desni steni v zadnjem kotu zapazi 3 angeljčke (glave in peroti), in namalane stebre, na levi steni rastejo zelene palme in rudeče cvetoče eksotične rastline, tudi tla so lepo pomalane.

In kar je najgenijalneje opatovo delo: Vse te deske, namalane z angelji, stebri itd. **služile so prej za božji grob v „nemškej“ Celjskej cerkvi!!** — — —

Ko bi navaden človek kaj takega si napravil, reklo bi se, to je profanacija; a! ker si je g. opat kaj takega napravil, se tega ne more reči, kajti g. opat je silno pobožen in moder gospod.

Stari žid, Ben Akiba bi dejal: No, kaj takega pa vendar še ni bilo na svetu, zmotil sem se, ko sem rekel: „Alles schon da gewesen“. — G. opat se torej s ponosom sme ozirati na svoje zadnje delo, češ: exegi monumentum, aere perennius!

Celjskim mestnim očetom se je to opatovo delo neznano dopadalo in opatove zasluge za olepšanje Celjskih sprehajališč navdale so jih z globoko hvaležnostjo. Ko je torej „Slov. Gospodar“ v številki od zadnjega četrtka omenjal, da se je v Celjskej okolici postavilo stranišče, ki je ravno iz tleh desk, kakor je bil božji grob v Celjskej „nemškej“ cerkvi in da je to „čudna prikazen“, razsrdilo je to Celjske mestne očete in šli so, ko so se zopet zbrali k seji, ter so, kakor ve „Vahtarca“ povedati, protestovali zoper take napade na vele-spoštovanega nemškega gospoda opata in viteza Wretschka po slovenskih listih, ter so mu na župana dr. Neckermanna predlog votirali jednoglasno svoje in vseh nemških Celjanov popolno zaupanje, ter so pooblastili župana, da mu to naznani!

Habeant sibi.

Mi, Vaš dopisovalec in še nekaj drugih, smo pa šli na holm sv. Nikolaja, kajti kaj tacega se ne vidi vsak dan, ter smo napravili „ogled v večni spomin“.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 10. novembra.

(Dalje in konec.)

V imenu stavbinskega odseka poroča odbor-nik Potočnik o oddaji gradnje obrežnega zidu na desnem bregu Ljubljanice pod Hradskega mostom in nasvetuje, da se zidanje izroči ponudniku Ant. Lončariču za 12.509 gld. 90 kr.

Odbornik dr. Tavčar opozarja, da je pri zadnji obravnavi o tej zadevi nasvetoval, naj se izroči zgradba gosp. Lončariču, ker ni pričakovati po novi dražbi boljšega uspeha. Zdaj je Lončarič dražji, nego je bil pri zadnji ponudbi, kar hoče dr. Tavčar konstatovati.

Odbornik Gogola opomni, da pri prvi ponudbi Lončarič ni dobro premislil, sploh pa zidanje obrežnega zidu letos ni bilo mogoče, ker se je podzidavala Aicholzerjeva hiša. Pri glasovanju vsprejme se odsekov predlog.

Odbornik Potočnik v imenu stavbinskega odseka nadalje poroča o določilu stavbinske črte pri Filip Zupančičevi hiši na Rimski cesti in nasvetuje, da se g. F. Zupančiču ne določi nobena nova stavbena črta in se mu tudi ne dovoli nikaka odškodnina. Obvelja.

V imenu šolskega odseka poroča odbor-nik prof. Zupan o poslednjih letnih računih tukajšnje c. kr. velike realke in mestnih ljudskih učilišč, kateri se vsi brez razgovora odobré.

Odbornik Potočnik utemeljuje svoj samostalni predlog, naj se postavijo na česti, ki drži na kolodvor cesarjevič Rudolfove železnice tri petrolejske svetilnice, kar je zelo potrebno, ker izstopajo na kolodvoru potniki, ker hodijo po tej cesti razen potnikov tudi uradniki železniški, cesta je pa temna. Predlog se vzprejme in mestnemu magistratu naroči brza izvršitev.

Odbornik Hribar utemeljuje svoj samostalni predlog, naj mestni zbor sklene prošnjo do c. kr. glavnega ravnateljstva državnih železnic in do glavnega ravnateljstva c. kr. priv. južne železnice, naj bi pri zvezi avstrijsko-nemških železniških uprav storili potrebne korake, da bi se tudi na Ljubljanski postaji izdajali kuponi za dovoljno sestavljiva okrožna potovanja. Predlagatelj pravi, da je Ljubljana, kar se tiče prometa šesto mesto mej vsemi postajami južne železnice in da se mora po kupone za okrožna potovanja sedaj pisati v Trst, kar prouzročuje zmirom 48 ur zamude. Govornik trdi, da se bode, ako se ti kuponi dobá tudi v Ljubljani, razširil promet tujcev v deželi in da bode ta naprava posebno ugajala trgovcem. Konečno nasvetuje, naj se kranjska trgovinska in obrtna zbornica povabi, da se pridruži temu sklepu, na kar se predlog g. Hribarja vsprejme.

Zaradi pozne ure predlaga dr. Tavčar konec javne seje, kar obvelja.

G. župan naznanja, da bode prihodnjo sejo sklical v torek.

Domače stvari.

— (Izvrševalni odbor) imel je včeraj sejo zaradi pogovora o dolenjski volitvi. Ker bo še ta mesec sklican deželni zbor, bode kandidata imenoval ves narodni klub.

— (Podružnica sv. Cirila in Metoda) za Metliški okraj s sedežem v Metliki se je v 9. dan t. m. ustanovila tako-le: predsednik gosp. Aleš, dekan; namestnik g. Štajer, notar; zapisnikar g. Navratil, namestnik g. Zupan, blagajnik g. Jaklič, namestnik g. Šest. Družbenikov je dozdaj 41, in sicer 11 ustanovnikov, 30 letnikov. Ustanovitev se je naznanila takoj drugi dan c. kr. dež. vladi.

— (Imenovanje.) Gosp. Ivan Šorli, namestniški koncipist v Trstu imenovan je okrajnim komisarjem, praktikant Oton conte Manzano pa namestniškim koncipistom.

— (Žandarju Ivanu Sadarju) v Kranjski gori izreklo je deželnoobrambeno ministerstvo pohvalno priznanje, ker je ob povodnji požrtovalno pomagal.

— (Iz Sevnice) piše se nam danes: Danes zjutraj ob 4. uri umrl je po dolgej mučnej bolezni tukajšnji namestovalni davčni preglednik gospod Fran Kovačič, ki je bil vedno zvest svojemu rodu, priljubljen v vseh krogih brez razločka političnega izpovedanja in ki je še pred 14 dnevi, kolikor mu je dopuščala plućna bolezen, opravljal

svojo službo. Odlikoval se je posebno po svojem jeklenem značaju in po svojem blagem srci. Bodi mu zemljica lahka!

— (80 letnico) svojega rojstva praznuje prihodnjo nedeljo g. Andrej Brus, glavni odbor-nik in najstarejši član c. kr. kmetijske družbe kranjske.

— (Vabilo na Martinov večer,) kateri priredi slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“ v nedeljo dne 15. novembra 1885 v prostorih restavracije „Ljubljanske Čitalnice“. Spored: 1. Volarič: Slovenca dom, zbor. — 2. M. Stooš: Brzo junaci, zbor s spremljevanjem glasovira. — 3. Komično berilo — 4. Kocijančič: Oblačku, zbor s tenor- in bariton-solo. — 5. Dr. B. Ipavic: Prošnja, poluzbor s tenor-solo, solo poje gosp. Meden. — 6. Foerster: Njoj, čveterospjev. — 7. A. Dolinar: Pražnja obleka, šaloigra v jednom dejanji. — 8. Vašak: Rožmarin, zbor. — 9. Godčeva pesen, tenor-solo, poje g. Meden s spremljevanjem glasovira. — 10. Stegnar: Slavec in pevec, zbor s tenor- in bariton-solo. — 11. Volarič: Slovenski svet, ti si krasán, zbor. — 12. Ples. — Iz posebne prijaznosti sodelujeta gg. Iv. Meden in Ohm vitez Janušovsky. — Začetek ob 1/2 8. uri zvečer. Ustop za člane prost; za neude 20 kr. za osobo. — K tej veselici vabi najljubše sl. narodna društva ter prijatelje delavskega stanu in narodnega napredka

odbor.

— (Sekundarijem na tukajšnji bolnišnici) imenovan je drd. Leo Rosenblith, ki je bil jedini kompetent za to službo. Kako da se ne oglašajo slovenski doktorandi, katerih je vendar na Dunajski in Graški univerzi? Dokler ni doktorjev za take službe, vsprejemajo se doktorandi po dovršenem petem letu. Zdaj je razpisana še jedna sekundarska služba z obrokom do 30. nov.

— (Zblaznel) je včeraj gosp. Maršalek, krojač v Židovskih ulicah. Odpeljali so ga v bolnišnico.

— (Vkupno peticijo do ravnateljstva južne železnice) so odposlale občine Borovnica, Dolenji Logatec, Gorenji Logatec, Planina, Postojina in Cerknica, da bi se predručil vožnji red mešanega vlaka od Trsta do Ljubljane, ali pa, da bi se na drug način priredila prilika, s katero bi potovalci mogli v Ljubljano mej sedmo in osmo uro zjutraj. Tačas namreč mešani vlak prihaja v Ljubljano okolu štirih zjutraj, ob uri torej prezgodnji. Zlasti v zimskem času priadeva ljudem tak vožnji red veliko neprilik. Potovalci, ki so večinoma iz nižje in ubožniše vrste, ne vedo se v tej nočni uri kam dejati ter prezebajo dolge ure, predno morejo za dne po svojih opravilih. A kdor hoče ali mora v glavno naše mesto zutraj, zgodaj pred poludnem nema je druge prilike kakor jedini mešani vlak, ker za njim pride kot prvi osonni vlak brzovlak, to pa šele okolu jednajste ure. Ob tržnih in semanjih dneh se na ta način pride le bolj na kosti na sejmišče, do katerega je tudi precejšnja pot s kolodvora. Še hujše občutijo te razmere občanje iz Cerknice, z Rakeka in iz sosednjih krajev. Oni spadajo pod sodnje in politično okrajno oblast v Logatci. Če nočejo biti zadeti od kontumacijskih nasledkov, morajo z mešanim vlakom malo pred 2. uro s postaje Rakek, tako da ob 1/2 3. uri že dospejo v Dolenji Logatec. Kam naj se denejo ob tem času zlasti po zimi, da pričakajo osmo ali deveto uro, ob kateri morajo biti v uradu? Te in mnoge druge neprilike rodijo našemu občinstvu mnogo nepotrebnih stroškov in zavirajo promet mej prizadetimi občinami ter z Ljubljano. Zato je vroča in davna želja dobila izraz v rečeni peticiji, ki je sedaj odšla na Dunaj. Prav lahko se jej bo ustreglo, morebiti tako, da kak drug tovozen vlak, ki zjutraj ob ugodnišem času dohaja v Ljubljano, dobode vozove za osebe. Obrtna in trgovinska zbornica v Ljubljani je prošena, da bi podpirala to nujno stvar in ni dvombe, da bo v to stvar pritrdila.

— (Za kadilce.) Pritožbe, da so smodke, akoravno drage, vender vedno slabeje, neso ravno redke, a pritožba, kakeršno smo včeraj dobili, je pač kaj nenavadnega. Neki gospod kupil si je smodk ter izbral jedno, da si jo zapali. Ko jo na konci odgrizne, potegne se dolga, ostudna cunjia iz nje. Poslal nam je smodko kot „corpus delicti“ z željo, da to objavimo, ker bi objava utegnila vender toliko uplivati, da se bode pri izdelovanju smodk bolj pazilo in nadzorovalo.

— (Gosp. Gabriel Jelovšek), posestnik in trgovec na Vrhniki poslal nam je včeraj vejico z zelenim perjem in popolnem dozorelim ma-

linami. Lani je v njegovem vrtu isti grm tako pozno dozorel plod.

— (Popravek.) Vsled želje kmetijske podružnice v Bohinjski Bistrici predaval bode tajnik c. kr. kmetijske družbe Gustav Pirc v nedeljo 15. t. m. popoldne v Srednji vasi, ne pa kakor smo poročali včerajšnjem listu v Boh. Bistrici.

— (Cerkniško jezero) je pod deževjem nenavadno narastlo. Da neso prenehali silni pritoki, morali bi se ljudje izseliti iz vasi ob jezeru, tako, kakor se je zgodilo 1850., 1871 in 1879. leta.

— (Letošnje vino) se drago prodaja. Cerkvenega vina v Lembahu prodal se je najceneje polovnjak za 70 gold., najdražji za 87 gold. s sodom vred.

— (Duhovske premembe v Ljubljanski škofiji.) Župnije sta dobila: Miha Zupan Polhovi gradec, Janez Zdražba Prežganje. Predlagana sta Martin Drčar, župnik na Polici, za Presko, Nace Šalehar, kaplan v Trebelnem, za Dole. Premeščeni so kaplani: Karlin Andrej iz Št. Jurja v Ljubljano; Kljun iz Št. Vida pri Zatičini v Št. Jurij, Kregar Fran iz Radovljice v Št. Vid pri Zatičini, Eržen Valentin iz Polhovega gradca v Radovljico, Kobilica Janez iz Polja v Trnovo v Ljubljani, Mekinec Fran iz Doba v Polje, Vrhovnik Ivan iz Naklega v Dob, Brezovar Janez iz Cerknice v Naklo, Zalokar Josip iz Senožeč v Cerknico, Lavrič Josip iz Planine v Senožeče, Berce Anton iz Borovnice v Planino, Vilman Gašpar s Sela pri Žumbergu v Škocijan, Kalan Andrej iz Preske v Cerkle. — V Lavantinski škofiji: G. Andrej Lorenčič nastavljen je kot provizor v Hajdin. Kaplan Filip Vihar premeščen je v Šmartin pri Vurbergu. Umrli sta Vincencij Šišek, zlatomašnik v Prešinu in Martin Napast, župnik pri Veliki Nedelji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 11. novembra. „S. Peterburgskija Vedomosti“ pravijo v uvodnem članku, da sme Rusija v bolgarskem vprašanju od Avstrije in Nemčije pričakovati le teoretične pomoči. „Ker pa Rusija nikakor ne sme privoliti, da bi ostal sovražni jej Battenberg na bolgarskem prestolu bode prisiljena svoje zahteve podpirati z vso avtoriteto vojne sile prve vrste.

Razne vesti.

* (Piva) navarilo se je l. 1884 na Angleškem 44,060.000, v Nemčiji 41,211.691, v severni Ameriki 20,066.000, v Avst.-o-gerskeji 13,037.501, v Belgiji 9,2810.000, na Francoskem 8,320.00, v Rusiji 7.000.000, na Švedskem 1,600.000, v Holandiji 1,432.000, na Danskem 1,148.000, v Švici 1,108.000, v Italiji 175.000, vsega skupaj 148,438.500 hektolitrov.

* (Kaj se vse prigodi, če kak uradnik uradnega lista ne čita.) Dabi kak uradnik, če tudi visok, klical k sebi ministra in zahteval od njega pojasnila, to se le redko kdaj prigodi in je vredno da se zapomni: To se je zgodilo te dni na Dunaji. V ogerski delegaciji želel je madjarski delegat nekega pojasnila o upravi Terezijanišča. Na to vprašanje moral bi bil odgovoriti uradnik vnanjega ministerstva. Ker sam ni imel potrebnih podatkov, napisal je hitro listek s sledečo vsebino: „Gospod ravnatelj pl. Gautsch! „Prosim Vas, takoj ko dobite te vrstice, pridite v ogerske delegacije, da mi odgovorite na neko vprašanje zastran uprave Terezijanišča.“ Sluga vzel je pismo in se hitro odpeljal s flakerjem v Gautschevo stanovanje. Čez petnajst minut pride nazaj Gautscha ni našel doma in listek je tamkaj pustil. Uradnik je s tem odgovorom bil zadovoljen in odšel je h kosilu. Čez jedno uro se je vrnil in Gautsch je tačas bil prišel in pustil svojo vizitnico, na katerej je bilo tiskano: „Dr. Paul Gautsch v. Frankenthurn, Minister für Cultus und Unterricht.“ Visoki uradnik se je silno prestrašil. Kaj to pomeni? Ali se mu sanja, ali je šala? V trenutku podali so mu uradni list, katerega zjutraj čitati ni imel časa, in v njem vidi, da je ravnatelj Terezijanišča res imenovan naučnim ministrom. Uradnik bil je silno prestrašen in barve so se menjale po njegovem obrazu. Kaj je storil? Ministra je klical k sebi, kakor kakega ministrskega podtajnika. Kake posledice utegne to imeti... Čez jedno uro šel je v fraku in z belo kravato v stanovanje novega ministra, da se opraviči, pa ga ni našel doma. Ta uradnik je tako vznemirjen, da se je bati za njegovo zdravje.

* (Najvišji dimnik na svetu) je v neki tovarni v Mechernichu v Nemčiji. Visok je 134.6 metra, torej 2.1 metra viši, nego dimnik kemiške tovarne v Glasgouu.

* (Slovo ameriškega pastora.) V malem mestu Zedinjenih držav se je pastor tako-le

posloval od svojih župljanov: „Ljubljena čreda! Slovo od Vas mi ni težko, prvič za to, ker me ne ljubite, drugič, ker se ne ljubite mej seboj, tretjič, ker vas Bog ne ljubi. Ko bi ljubili mene, izplačali bi mi plačo za poslednje dve leti, ko bi se ljubili mej seboj, bi jaz imel več porok, in ko bi Bog vas ljubil, poklical bi večkrat katerega k sebi in jaz bi služil pri pogrebu.“

Prošnja.

Ker je tako potrebno dati mladini dobrega bera v roke, da si v prostih urah blaži srce in bistri svoj um, zato želi podpisani kaj goreče napraviti v Marijaniški knjižnico za mladino tega ustava. Naj tedaj slavno občinstvo ne jemlje za zlo uljudne prošnje: da bi blagovolilo pomagati mu s primernimi knjigami. Koliko knjig se zavzre, koliko jih leži nerabljivih: nam bodo pa dobro došle in se bodo pridno rabile. Ustrezali nam bi zlasti knjige družbe sv. Mohora, stari letniki „Vrtca“, „Danice“ itd. Zelo hvaležni bi bili posebej še za „Cecilijo“ družbe sv. Mohora, da bi mogli dečki toliko lažje privaditi se lepega petja. Ranjki nepozabljeni profesor M. Peterl se je v svoji oporoki prvi spomnil te potrebe v Marijaniški ter mu je volil svoje knjige. — Pri-stavljam k temu še lahko, da je tudi Vincencijevi družbi namen: „razširjati dobre in spodbudne knjige“ in bode torej tudi ona lahko rabila darove blagih dobrotnikov, katerih naj bi milostno Bog naklonil Marijanišcu obilo.

Dr. Fr. Lampe,
vodja v Marijaniški.

Listina upravištva. Gosp. V. C. v K. Sedaj plačana naročnina do 1. novembra 1886.

Eksekutivne dražbe.

(Iz uradnega lista.)

2. eks. držb. pos. Janeza Penka iz Nadejega sela 17. novembra v Postojni. 2. eks. držb. pos. Viljena Dolenca iz Grobš, 17. novembra v Postojni. 3. eks. držb. pos. Katarine Amort na Poljanskem predmestju, 7. decembra pri deželni sodnji v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Martina Pezdirja iz Brezovice, 540 gld., 28. novembra v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Primoža Prestarja iz Št. Jurja, 450 gld., 20. novembra v Kranju. 2. eks. držb. pos. Gregorja Miheliča iz Jelovec, 20. novembra v Ribnici.

Tufci:

11. novembra.

Pri **tržnici**: Klein, Tepfer iz Budimpešte. — Franken iz Idrije. — pl. Fichtenau iz Celja. — Kozjan z Dunaja. — Demšar iz Ljubljane.

Pri **tržnici**: Cowesdi z Dunaja. — Mitrovič iz Zagreba. — Freytag z Dunaja. — Kobler iz Reke. — Holzer z Gorice. — Klein, Kohn z Dunaja.

Trzne cene v Ljubljani

dné 11. novembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6.0	Špeh povojen, kgr.	66
Rež,	5.36	Surovo maslo, „	84
Ječmen, „	4.23	Jajce, jedno „	3
Oves, „	3.09	Mleko, liter „	8
Ajda, „	4.23	Goveje meso, kgr.	64
Proso, „	4.87	Teleče „	64
Koruza, „	5.3	Svinjsko „	56
Krompir, „	2.68	Koštrunovo „	35
Leča, „	8	Pišanec „	50
Grah, „	8	Golob „	17
Fižol, „	8.50	Seno, 100 kilo „	187
Maslo, kgr.	90	Slama, „	178
Mast, „	80	Drva trda, 4 metr.	760
Speh frišen, „	54	„ mehka, „	550

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. nov.	7. zjutraj	744.58 mm.	6.4° C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	744.56 mm.	8.0° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	745.40 mm.	4.8° C	sl. vzh.	obl.	

Srednja temperatura 6.4°, za 1.8° nad normalom.

Vremensko poročilo 11. novembra. Zračni tlak se je malo povzdignil, temperatura je pa pala. Vetrovi so slabi in vlečejo z vzhoda. Nebo večinoma jasno. Ob Jadranskem morju vleče burja. — Pričakovati mirno suho in jasno vreme.

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
v elegantnej obliki.

vizitnice

„THE GRESHAM“
zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo: Dunaj, Giselastrasse št. 1, v hiši društva.
Filijala za Ogersko: Pešta, Franz-Josefsplatz št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	87,284,420 — frank.
Letni dohodki na premojih in obrestih dné 30. junija 1884	17,134,226 05
Izplačevje zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot.	149,800,000 —
V slednji dvanajstmesecni poslovalni perijodi uložilo se je pri društvu za	63,992,275 —
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženi ponudbah več kot.	1,324,770,129 55

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje pri **Val. Zeschkotu.**

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Dunajska borza

dné 12. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 50	kr.
Srebrna renta	82	85
Zlata renta	109	25
5% marena renta	99	90
Akcije narodne banke	666	—
Kreditne akcije	2 2	60
London	125	60
Srebro	—	—
Napol	9	98 1/2
C. kr. cekini	5	95
Nemške marke	61	75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	126
Državne srečke iz l. 1864	100 gld	171
Ogrska zlata renta 4%	97	80
„ papirna renta 5%	90	50
5% štajerske zemljišče odvez oblig	104	—
Dunava reg srečke 5%	100 gld	116
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad železnice	115	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	50
Kreditne srečke	100 gld	176
Rudolfove srečke	10	17
Akcije anglo-avstr. banke	120	97
Tramway-društ. velj 170 gld a. v.	189	—

Več izvoženih voz

se po jako nizki ceni **proda** (672—1)

v Igriških ulicah št. 8.

Št. 12.580.

(634—3)

Dijaške ustanove.

S pričetkom tekočega šolskega leta izpraznjeni sta pri magistratu dve mesti cesar Fran Josipovih, po Ljubljanski mestni občini ustanovljenih štipendij po 50 gld. na leto.

Pravico do teh štipendij, katere podeljuje mestni odbor Ljubljanski, imajo ubožni, v Ljubljano pristojni, ali ko bi tacihi ne bilo, sploh na Kranjskem rojeni, tukajšnje realno obiskujoči dijaki.

Prošnje, katerim je priložiti krstni in ubožni list, potem pa šolski spričevali zadnjih dveh semestrov, uložé naj se **do 30. novembra t. l.** pótom šolskega ravnateljstva pri magistratu.

Mestni magistrat Ljubljanski,

v 28. dan oktobra 1885.

Župana namestnik: Vončina.

Važno
za trpeče na prsni in pljučah.
Neogibno potreben zoper kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepek glas, za škrofelnaste, krvlone, slabotne, bledilone in krvirevne je
sok kranjskih planinskih zelišč,
s podfosforno kislim apnom in železom pomešan.
Lastni izdelek. Cena 56 kr.
Dobiva se v (673—1)
LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti

Velika partija 1 (788—119)
ostankov suknja
(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.
Storch v Brnu.
Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.
Uzorci proti pošiljati marke za 10 kr.